

Ця історія вигадана, як і більшість її персонажів. А втім, це не означає, що її не могло бути...

РОЗДІЛ 1

Цього спекотного кримського літа просто неможливо було закривати вікна. Утім, як і будь-якого літа на півострові, що славнозвісний своїм субтропічним кліматом і субрадянською психологією. Однак саме цього року відкриті вікна стали причиною навали мух.

Великих чорних мух, дзижчання яких злилося з тріскотною телевізора й просто не давало спокою. Але позбутися їх не було жодної можливості, і мухи лізли скрізь і всюди, а інколи нахабніли до такої міри, що сідали навіть на голову, натякаючи, що їй необхідно помити, причому вже давно. І навіть на телевізор. Телевізор! Останнє вікно у світ, що залишилося. І там зараз показували приїзд Владіміра Владіміровича в Крим. Дивитися на це Миколі Івановичу Трофімову без сліз було важко. Путін ішов, гордий і сильний, супроводжуваний тисячею васалів. І так, цими мотоциклістами, чи то нічними вівцями, чи то степовими вовками. Трохи пива, яке тепер нагрівалося швидше, ніж встигало зігріти душу і шлунок відставника, – і згадалося, що вся історія, ця клята історія, розпочалася в такий самий день. І пов'язана вона була не лише з президентом, а й з байкерами, як їх, здається, називають.

Це було інше літо, ще до того, як Росія повернулася до нього, а він до неї. Повернулася, тому що все своє життя він провів пліч-о-пліч із Росією, народившись під Самарою в далекому 1953 році. Доля встигла покидати його, офіцера,

вирушив додому. Звичайно ж, зупинився біля кіоску, щоб поповнити запас сигарет і пива. Ця зупинка виявилася зайвою, тому що там до нього підійшли троє. Одним із них був той самий шмаркач, зате двоє інших виявилися його повними протилежностями. Їх із хлопчиною ріднили хіба що шкіряні куртки та персні на пальцях. Більше помітити відставник нічого не встиг, бо його бойові навички все ж таки здебільшого залишилися в минулому.

Наступну добу, як йому потім розказували, він перебував у царстві Морфея. На диво, у цьому царстві було повно барв і образів, яких він не помічав раніше. А його сон більше нагадував реальність, ніж справжнє життя. Уві сні він знову був на площі. Там було багато людей. Вони тримали прапори. І Микола навіть чітко пам'ятав, що прапори були ті самі, радянські. Щоправда, чомусь він також чітко пам'ятав, що держакі в них були бамбукові. Наче вудки. Люди були радісні, співали пісні. Чомусь співали «Катюшу». Пісня була гарна, і Трофімов підхопив її разом із ними. Потім підхопили «Дороги». Потім раптом заспівали про оленя, який кудись біжить. Це Трофімов співати не міг і відчайдушно намагався змусити людей співати «Інтернаціонал». Але ніхто не хотів. А одна з жінок, товста блондинка, навіть ударила його по голові своїм бамбуковим прапором. Чомусь було дуже боляче, наче по голові його вдарили металевою трубою. Потім жінка зникла. Люди взагалі стали розступатися довкола нього, а сам Микола стояв на місці. І раптом він зрозумів, що люди розступаються перед іншою людиною. Це був він. Це був Путін. Він ішов дорогою, прямо на нього. На Трофімова. Один. Без охорони. Без дружини. І без Медведєва. Він підійшов до Трофімова, і коли Микола простягнув йому руку, щоб привітатися, Путін раптом опустився на коліно перед Трофімовим,

підняв його сорочку і поцілував у живіт. Від поцілунку спочатку стало гаряче, а потім раптом холод пробіг усім тілом, ніби це Снігова Королева торкнулася його. Мороз скував його ноги й майже дістався самої голови. Миколу затрясло, а Путін просто стояв поруч і посміхався. Після цього міцно обійняв Трофімова і запропонував сходити на рибалку. Колись Трофімов дуже любив рибалити. Ще в минулому житті. До Криму. І тепер вони знову опинилися на річці. Удвох, на плоту. Бамбукові прапори перетворилися на вудки. Вони пливли річкою, десь у центральноевропейській частині Росії, пили пиво. «Жигулівське». І Путін слухав Трофімова. А Микола розповідав йому, як вони повинні зробити Росію знову великою. Говорив про Крим. І про щуку. Дуже багато вони говорили про щуку. Путін, як виявилось, дуже охочий поїсти фаршировану щуку. Вони пливли і розмовляли, а потім раптом Путін скинув сорочку і стрибнув у воду. І зник. Якраз, коли Трофімов хотів у нього запитати. Щось дуже важливе. А річка все пришвидшувала і пришвидшувала рух, і раптом виявилось, що вони плывуть не десь посередині матінки Росії, а в джунглях. І це точно була Латинська Америка. Трофімов ніколи там не був, але точно знав, де опинився. І плів він один. А попереду – водоспад. Микола думав стрибнути у воду, як Путін, але було пізно. Там навколо було повно крокодилів. А в нього не було навіть весла. Просто пліт, який мчав до урвища. Микола старався гребти руками, вудками, але не допомагало. Водоспад невблаганно наближався. А потім пліт із Миколою провалився вниз. І порожнеча...

Прокинувся він через деякий час у лікарні. Зі зламанною щелепою і великим бажанням випити. Там доля і звела Миколу з людиною, яка визначила всі зміни в його бурхливому житті. А втім, тоді ані він, ані В'ячеслав, який лежав

у тій самій палаті з грижею, не уявляли, що на них чекає в майбутньому. Їхнє спілкування здебільшого стосувалося минулого – спільного військового минулого. Розмовляти вони почали з того моменту, як Трофімов зміг говорити. До цього він слухав. І мовчки випивав. Потім вони випивали вже не мовчки. А згодом Миколу виписали, і він надовго забув про В'ячеслава, хоча вони й обмінялися на прощання номерами телефонів. І був дуже здивований, коли декілька місяців по тому, наприкінці зими бурхливого 2014 року, почув знайомий голос у телефоні.

Не можна сказати, щоб Трофімов часто згадував свого лікарняного приятеля. Життя йшло своєю чергою, вихор телевізійних новин захоплював його, але тільки тоді, коли закінчувалися хокейні або футбольні матчі. Однак голос В'ячеслава відставник упізнав одразу. Людина на тому кінці дроту запропонувала зустрітись, і якомога швидше. У такі моменти прийнято говорити, що в героя одразу засмоктало під ложечкою. Але нічого подібного не сталося. Це був звичайний телефонний дзвінок пізно ввечері, коли підсумкові передачі новин уже переглянуті й залишилося просто випити чаю, заїсти його неодмінним бутербродом із вареною ковбасою та лягти спати. Так Микола і зробив, не зважаючи навіть на той факт, що зустріч було призначено в парку вже на наступний ранок.

Його приятель сидів на лавочці, нервово озиравшись навсібіч. Протягом усієї розмови він залишався не менш нервовим і навіть радісно-збудженим. Був лютневий ранок, тож сидіти на лавці, хоч і в Криму, було доволі прохолодно. Приятелі вирушили прогулятися алеєю, порожньою цієї пори року. Розмова була досить коротка. В'ячеслав повідомив, що наближаються великі зміни. І вже скоро! Росія згадає про свою велич. І їй, як завжди

в такі моменти, будуть потрібні справжні солдати, які вже довели свою відданість. Він запитував, чи так само вірний Трофімов Росії, як і за часів своєї служби, і наскільки велика його пенсія. Його відданість незмінна, запевнив свого приятеля Микола Іванович, а близькість змін він теж відчуває. Не пошкодує свого здоров'я і решти життя заради Батьківщини! І охоче покращив би своє матеріальне становище... В'ячеслав радісно поплескав приятеля по плечу, сказав, що скоро вони знову зустрінуться, і пішов геть, викинувши газету в урну.

Трофімов так і не зрозумів, для чого була ця зустріч. А потім багато чого сталося. Майдан у Києві, референдум у Криму... Кілька місяців минуло, але телефон так і не задзвонив. Миколі іноді здавалося, що в репортажах із Криму десь майнуло знайоме обличчя, але, можливо, то просто здалося. Трофімов плескав по спині «зелених чоловічків», які з'явилися, радісно проголосував на референдумі й потім мучився від похмілля наступного дня. Йому ніхто не дзвонив. Минуло кілька місяців, перш ніж він знову почув В'ячеслава.

РОЗДІЛ 2

Тепле весняне сонце і ніжно-блакитне небо Сардинії розслабляли, як і шум хвиль, що з розгону налітали на скелі не в змозі здолати їх. Не зачіпали хвилі й багатометрову стіну будівлі на березі. Їхній шум долинав до веранди ресторану, який однаково цінували за смачний коньяк, який там подавали, і за краєвид, що можна було б назвати «краєвидом на мільйон доларів», якби він не